

Moord in het stadhuis

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

Moord in het stadhuis

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

© 2023 de Gewilde Vrede
Publicatiedatum: 28 september 2023
www.gewildevrede.nl

1 | Vrijdag

In een hoek van de asbak vond Vladi van Dam een plekje om zijn sigaret te doven. Vanachter morsige brillenglazen las hij het slot van zijn bijdrage aan de nieuwe editie van Klinkeroords Nieuwsbode nog eens door.

Onze stad is onverminderd in de ban van het bloedige drama inzake Jens Hemelkoper. De wethouder werd woensdag in zijn werkkamer met een scherp object, hoogstwaarschijnlijk een soort van priem, om het leven gebracht. Het motief van de dader is onduidelijk. De geliefde wethouder oogstte in zijn eerste termijn alom lof met zijn plan voor de restauratie van de Holwaderbrug die binnenkort door bouwbedrijf Viking BV wordt gerealiseerd. Drie aanvankelijke verdachten zijn gisteren (donderdag, red.) weer op vrije voeten gesteld. Wie het heeft gedaan? De politie lijkt in het duister te tasten. Dat de geniale Walbram Spijs op reis is, helpt allerm minst.

Van Dams leesbeurt werd abrupt onderbroken door een collega die de redactieruimte kwam

binnenstormen. “Kom mee, Vladi. Waar hij ook was, volgens mij is hij terug.”

*

Inspecteur Lombertus Bolbaard zag door het raam hoe een half dozijn journalisten zich installeerde op het trottoir nabij het stadhuis. Achter hem lag Walbram Spijs languit op een statig vloerkleed.

“Dus u heeft hem hier op deze manier aangetroffen, inspecteur?”

“Ja, maar dan dood”, zei Bolbaard koeltjes. “Het steekwapen hebben we niet kunnen vinden. En er lijkt niets te zijn gestolen.”

Walbram Spijs ging rechtop zitten en keek om zich heen. Rondom het vloerkleed stonden een eikenhouten bureau, een slordig gepotte kamerplant en een archiefkast met beugelgrepen. In de geopende laden lagen blauwe en enkele groene dossiers. Aan de wand erachter hing een schilderij met daarop de kerktoren van Klinkeroord.

“Volgend uit de verklaringen van het ondervraagde personeel zijn Hendra Buitel, Reinaard Noorman en Kitty van der Schikt in elk geval in de buurt van de werkkamer geweest”, vervolgde Bolbaard. “We hebben ze laten gaan vanwege gebrek aan bewijs. Omdat ze hier werken, wemelt het logischerwijs van hun vingerafdrukken.

Net als die van vele anderen trouwens. Luister je eigenlijk wel?”

Zijn gesprekspartner stond als een jachthond stokstijf naast het schilderij. Met één oog tuurde hij achter de barokke lijst om er daarna met een vlotte handbeweging een dossier achter weg te vissen. Het zat vol met gemeentelijke paperassen. Op de groene omslag stond met grote letters *H.B.* geschreven.

“Hendra Buitel?”, opperde Bolbaard.

Walbram Spijs aanschouwde herderlijk zijn compagnon, die zichtbaar ingenomen was met deze snelle associatie.

“Daarvan ben ik niet per se overtuigd”, zei hij. “Maar ik laat mij graag verrassen door wat de beste vrouw te vertellen heeft. Dat geldt overigens ook voor de andere twee verdachten. Wilt u hen morgen andermaal uitnodigen voor een gesprek op het bureau?”

“Op zaterdag? Dat zullen ze niet leuk vinden”, zuchtte Bolbaard.

“Niet zo somber, inspecteur. *Laten we met volharding de wedloop lopen die voor ons ligt.*”

2 | Zaterdag

Verhoorkamer 1, 9.12 uur

“Nog steeds kan ik het nauwelijks geloven.” Het huilen stond Hendra Buitel nader dan het lachen.

“U had als receptioniste regelmatig met het slachtoffer van doen?”, vroeg inspecteur Bolbaard. “Meer dan ik zou willen, meneer.”

“Hoe bedoelt u?”

“Het is niet gemakkelijk voor een dame om over zoiets te spreken”, stotterde ze, frunnikend aan haar ringvinger.

“U ervoer... bepaalde gevoelens?”

Hendra Buitel zweeg. Walbram Spijs besloot haar een handje te helpen.

“Integendeel, inspecteur. Het was de wethouder zelf die zich affectief opstelde jegens mejuffrouw Buitel. Zij wenst beleefd te blijven, maar ik vrees dat hij haar uitentreuren het hof bleef maken.”

“Ik... ik haatte hem!”, gilte de ondervraagde die nu daadwerkelijk in tranen uitbarstte.

Verhoorkamer 2, 10.24 uur

“Het is best bijzonder dat ik gemeentesecretaris ben geworden”, vertelde Reinaard Noorman. “Na mijn studie was ik eerst hovenier en daarna verkoper. Ook heb ik kort bij mijn broer gewerkt. Na een betrekking als klerk op een notariskantoor ben ik per toeval bij de gemeente terechtgekomen.”

“Hoe was uw verstandhouding met de wethouder?”, wilde Bolbaard weten.

“Als secretaris had ik regelmatig contact met de overledene. Ten tijde van het onderzoek naar de brug hebben we bijna dagelijks zaken afgestemd. Een fraaie prestatie van wethouder Hemelkoper om daarvoor het budget bij elkaar te krijgen.”

“Ik las dat uw broer wel vaart bij dat project?”, informeerde Walbram Spijs.

Reinaard Noorman ging verzitten. “Het is waar dat het bedrijf van Lars ook klussen doet voor de gemeente, maar ik hou die zaken strikt gescheiden. Gelet op mijn functie is dat het minste wat van mij mag worden verwacht. Het stuit me tegen de borst dat u de suggestie wekt dat ik –”

“U bent uitgenodigd weer ietwat te bedaren, meneer Noorman”, suste Bolbaard.

“Ik ben –”

“Ik weet wie u bent, meneer Spijs”, zei Kitty van der Schikt. “Althans, ik heb iets van uw indrukwekkende reputatie meegekregen. Ik twijfel er niet aan dat u in een mum van tijd de smaak en gewoonten van onze gemeentelijke organisatie ten diepste zult doorgronden.”

“Dank u.” Walbram Spijs deed een matige poging zijn gestreelde ego te verbergen. “Kunt u vanuit uw functie als secretaresse een licht doen schijnen op de ‘smaak en gewoonten’ van wethouder Hemelkoper?”

“Hij was een zeer geordend man, minutieus in al zijn beslissingen. Ook alle stukken die de raad al hadden gepasseerd, keek hij na.”

“Vandaar de kleurordening?”, vroeg Walbram Spijs.

Bolbaard fronste zijn wenkbrauwen.

“Exact, meneer.”

“Dank voor uw hulp, mevrouw. U kunt gaan.”

“Nu al?” Kitty van der Schikt stond op en verliet verbouwereerd de kamer.

Walbram Spijs plukte een niet bestaand pluusje van zijn linkermouw. “We hebben vanochtend een mooi inkijkje gekregen in het systeem dat de kiem vormde voor deze misdaad, inspecteur.”

“Werkelijk?”, knorde Bolbaard. Hij wreef eens over zijn kin, maar het hielp hem niet aan de wijsheid die Walbram Spijs kennelijk wél had vergaard.

3 | Zondag (met een vleugje maandag)

“Uiterst attent dat u ons op zondag toegang tot het gebouw verleent”, zei inspecteur Bolbaard toen hij samen met Reinaard Noorman en Walbram Spijs de parmante opgang van het stadhuis beklom. De gemeentesecretaris opende de deur en verschaftte beide mannen toegang. “Geen moeite, ik help u graag. U wenste de plaats delict nog een keer te zien?”

Ze liepen door de ovalen ontvangsthall en kwamen via een smalle gang bij de werkkamer van de vermoorde wethouder. Met z’n drieën stapten ze binnen.

“Meneer Noorman, bent u bekend met de *Dracaena marginata*?”, vroeg Walbram Spijs terwijl hij zwarte lederen handschoenen aantrok.

“Ik heb geen idee waar u het over heeft.”

“Nochtans bent u hovenier geweest? U liegt, maar dat mag. Het betreft hier een gewas met een harde, spitsige wortel. Zoals deze waar u Jens Hemelkoper mee heeft vermoord.”

Walbram Spijs trok voorzichtig doch resoluut een houten staak uit de bak onder de kamerplant. “Bent

u ook zo benieuwd of we hierop uw vingerafdrukken zullen vinden?”

“Dat kan niet, want ik droeg...” Reinaard Noormans stemgeluid stierf weg.

“Handschoenen, net als ik?”, zei Walbram Spijs, snedig glunderend.

De ogen van de secretaris stonden opeens dof, zielloos.

“U kwam erachter dat wethouder Hemelkoper zijn besluiten grondig onderzocht op eventuele fouten. Gecontroleerde zaken archiveerde hij in blauwe mappen, dossiers die aanleiding gaven tot twijfels in groene. Gelet op de voorkeursbehandeling die u uw broer had gegeven – waarschijnlijk niet voor de eerste keer – kon u het zich niet veroorloven dat de besluitvorming rond de Holwaderbrug opnieuw tegen het licht zou worden gehouden, nietwaar?”

“H.B.”, prevelde Bolbaard.

“Die verrekte, integere vent”, mompelde de moordenaar.

“Tijdens uw zoektocht naar het dossier werd u betrappt door de wethouder”, vervolgde Walbram Spijs. “Hierop volgde een handgemeen. U beseftte dat het voorbij was met uw carrière indien Hemelkoper niet het zwijgen werd opgelegd. Derhalve moest u improviseren met een, vanuit moordenaarsoogpunt, alsnog knap gevonden wapen.”

Reinaard Noorman blikte verslagen naar de grond. Hij leek nauwelijks te merken dat twee agenten de ruimte betraden om hem mee te nemen naar het politiebureau.

*

Het was maandagochtend en het humeur van inspecteur Bolbaard, die zojuist een compliment van de hoofdcommissaris had gekregen, was uitstekend. Met toegeknepen ogen nipte hij van zijn cappuccino. “Jens Hemelkoper mag voor Hendra Buitel dan een opdringerige lastpost zijn geweest, maar in zijn werk was hij professioneel en gedreven.”

De man in de detectivejas tegenover hem knikte.

“Waarom was je eigenlijk de stad uit?”

“Laten we het erop houden dat de hertog van Echternach mij erkentelijk is dat de juwelen van zijn echtgenote weer terecht zijn.”

Walbram Spijs had zijn espresso alweer op, ging staan en plaatste met een krasse zwaai zijn linnen pet op het hoofd. “Het was mij een waar genoegen, inspecteur.”

Bolbaard zag hoe de beroemde detective de deur achter zich sloot, waarna zijn oog viel op een commentaar in de krant die voor hem lag.

De inwoners van Klinkeroord kunnen weer rustig slapen. Eens te meer kreeg de politie onmisbare hulp die de dader tegen de lamp deed lopen; de hulp van een speurder wiens naam inmiddels iedereen op de lippen brandt. Het leidt geen twijfel dat deze ongrijpbare figuur bereid is onze stad ook een volgende keer te assisteren bij het vangen van een moordenaar. Steeds urgenter echter wordt de vraag wie ons helpt met het ontrafelen van het mysterie dat Walbram Spijs heet.

EINDE

De alom gerespecteerde wethouder Jens Hemelkoper wordt in koelen bloede vermoord. De politie van Klinkeroord staat voor een raadsel. Kan de briljante Walbram Spijs helpen de zaak op te lossen?

Moord in het stadhuis is een spannende mini-detective met een verrassend plot in drie pakkende hoofdstukken!

Wilfried Suvaal (1976) is communicatieadviseur. Na het succes van de *De Supermoord* is *Moord in het stadhuis* zijn tweede korte verhaal in het misdaadgenre.

www.gewildevrede.nl